

VAI DIREKTORAM BIJA TIESĪBAS TĀ RĪKOTIES

Līvānu kūdras fabrikā notika zādzība. Izolācijas plāksņu cecha strādniece Monika Kuspa bija nolēpusi savā somā 5,2 kg naglu un grastjās tās iznest no fabrikas. Tehniķis Stepanova, kas to pamanīja, tūdaļ ziņoja direktoram Laurinam. Tai pašā dienā arī parādījās direktora pavēle Nr. 176 — Moniku Kuspu atļaut no darba.

Tūkstal viss būtu saprotami. Līdzīgi atgadījumi Līvānu kūdras fabrikā notiek diezgan bieži un pret tiem arī jācinās. Taču pavēle Nr. 176 pieminēta arī otra strādniece: «Valcājot cecha vadītāja Ancāna klātbūtnē M. Kuspat, kur viņa ņemusi šīs naglas, pēdējā pakaldroja, ka tās viņai iedevusi taras cecha strādniece Rozalija Spakovska...»

Un, lūk, Rozaliju Spakovsku tālab pārcēla no darba taras cechā, kur viņa strādā jau vairākus gadus, uz kūdras purva. Tā kā Spakovska vājas veselības dēļ pie kūdras ieguves atteicās strādāt, direktors pēc astoņām dienām ar pavēli Nr. 184 viņu atļaida pavisam.

Ja tie šim pavēlēm, tad izpāk, ka Spakovska bijusi līdzdalībniece naglu zādzībā.

«Citas» redakcija snēma Spakovskas vēstuli.

«Māni nosauca par zagli, atļaida no darba», dzija saņēmusi raksta strādniece. «So apvainojumu neesmu peļņijusi». Rozalija Spakovska lūdz redakciju palīdzēt.

Atzbraucām uz Līvānu kūdras fabriku, runājām ar strādniekiem, tehniķiem, arodbiedrības vietējās

komitejas locekļiem, partijas pirmorganizācijas sekretaru. Rūpīgi pārbaudījām pavēles un citus dokumentus. Kas atklājās?

Taras cechā, kur strādāja R. Spakovska, izgatavo kastes fabrikas produkcijas iesaiņošanai. Gatavās kastes pēc tām nodod kaimiņu cechā, kur tajās iesaiņo kūdras izolācijas plāksnes un atnaglo.

Un, lūk, fabrikā bija tāds kārtība, ka izolācijas plāksņu cechs naglas no noliktavas neizrakstīja. Šā cecha strādnieki kasti aiznagliņai pēc vajadzības ņēma naglas pie kaimiņiem — taras izgatavotājiem. Tāi ad izolācijas materiālu cecha strādnieki, to skaitā arī Monika Kuspa, varēja kurā katrā laikā telet taras cechā un bez jebkādam pavadošmēm paņemt naglu, cik vien tik. Monika Kuspa ne vienu reizi vien arī gāja pēc naglam.

Kā gan lai viena no taras cecha strādniecēm atbild par to, kur otra cecha strādniece likusi paņemtās naglas? Vēl vairāk — izrādījās, ka Rozalijai Spakovskai pat nebija tiesības ņēdot izolācijas plāksņu cecha strādnieci M. Kuspat naglas.

To apliecināja viņa, to skaitā arī cecha vadītājs b. Ancāns. Turklāt nav lieki pieminēt, ka pēc naglam uz taras cechu, kā to rakatveidā apliecinā tehniķis Stepanova, Kuspa gājusi ar naglu kasti kā vienmēr. Uz kāda pamata tad apvainoja R. Spakovsku par līdzdalību naglu zādzībā? So jautājumu mēs uzdevām fabrikas vadošajiem darbiniekiem.

— Es biju atvaļinājuma un tikai vēlāk uzzināju par direktora neglīto rīcību, — tālinojās partijas pirmorganizācijas sekretars Lukjanovs.

— Esmu patiesi izbrīnījies par direktora Laurina savādo pavēli un uzskatu to attiecībā pret Spakovsku par pilnīgi nepamatotu, — sāka tehniķis Stepanovs, kas ir arī... arodbiedrības vietējās komitejas priekšsēdētājs.

Bet cecha vadītājs Ancāns atbildes vietā tikai noplāta rokas...

Tā viņi, šie ļaudis, kam pirmajiem bija jāatstāvē strādniece no nepamatota un smaga apvainojuma, «smagā tagad savas rokas nevalnība». Atzīstot, ka pavēle par Rozalijas Spakovskas atļaušanu no darba ir bijusi nepamatota, neviena no šiem cilvēkiem nav pakustinājies kaut mazo pirkstiņu strādnieces labā, kas jau vairāk nekā divus mēnešus dzīvo bez darba.

Saņēmušiem nevar uzradīt jau minētā Stepanova vadītās vietējās komitejas rīcību. Rozalija Spakovska bija iesniegusi lūgumu konfliktu komisijai. Atbildi viņa tomēr nav saņēmusi vēl šobrīd.

— Kādu lēmumu pieņēmusi konfliktu komisija? — vaicājām Stepanovam. — Es nu gan neatceros (!), — izvaļīgi atbild Stepanovs. — Pavaicājiet konfliktu komisijas priekšsēdētājam tehniķim Belovam.

Samskļūstām arī Belovu. Kad paskaldrojām viņam mūsu nāciena lēmumu, Belovs piepeši kļuva ļoti nevaļīgs — šim esot steidzīgi jāiet uz krājkaist. Mums tomēr pietika pacietības vairākas stundas viņu gaidīt. Beidzot Belovs ieradās. Savādas, ļoti savādas bija viņa atbildes uz jautājumu, kā izlēmta Spakovskas lieta.

Lūk, mūsu saruna:
Belovs: — Mēs jautājumu par Spakovsku ierosinājām gan...
Mēs: Un ko nolēmt?

Belovs: Mēs runājām par Spakovsku...

Mēs: Bet kāds tad bija lēmums?
Belovs: Vajadzēja uzprast konfliktu komisijas loceklim Aleksandram Michailovam, bet viņa gan tagad te nav.

Mēs: Vai tad tomēr neatceraties?
Belovs (brīnīgi padomājot): — Pateikšu jums godīgi un atklāti: tā kā direktors Laurins mūsu domas tāpat neievēro, tad Spakovskas iesniegumu neapspriedām.

Ar palēm savaldīdami sašutumu, mēs konfliktu komisijas priekšsēdētājam prasījām:

— Kādas ir jūsu personīgās domas par Spakovskas lietu?

Belovs atbildēja:

— Viņa, manuprāt, nav vainīga. Komentāri, kā saka, lieki. Acīm redzot, negribēdami būt labās attiecības ar fabrikas direktoru, arodbiedrības komiteja mierīgi pieļāva direktora patvaļu, necīnījās par strādnieces talnību.

Jāsaka atklāti — tad, kad atskartās personiskas intereses, vietējās komitejas priekšsēdētājs Stepanovs gan pret rīkoties bez viltināšanās. Nesem, kad fabrikas direktors izdeva pavēli, ar kuru Stepanovu pārcēla mazāk staļgotā darbā, viņš sacēla pamatīgu brēku un pat panāca, ka šo lietu apsprieda partijas rajona komitejas biroja sēdē. Bet, kad jāatstāvē strādnieku intereses, tad Stepanova «nav mājās».

Jācer, ka Vietējās un kūrīnāmā rūpniecības strādnieku arodbiedrības republikantiskā komiteja, kā arī partijas Līvānu rajona komiteja gādās, lai naglu zādzībā nepamatoti apvainotā strādniece Rozalija Spakovska tiktu atkal savā iepriekšējā darbā. Un tas jādara bez viltināšanās, izmaksājot viņai atļaidzību par dikā nodrīvoto laiku nevis no valsts līdzekļiem, bet no direktora Laurina un pārējo vainīgo kabatām.

Z. Mines.

«Citas» korespondents